

[Stensballe.]

Jeg forstaaer af de Forhandlinger, der har været ført i Folketinget, at Udsigterne ikke er de bedste til, at den gamle skandinaviske Møntunion genoprettes, og jeg hilser med Tilfredshed, at den højtærede Handelsminister i Folketinget har givet Løfte om, at der vil blive søgt udarbejdet en uheldet og klar Fremstilling af hele Guldspørgsmaalet, saaledes at bl. a. Rigsdagens Medlemmer, naar dette Spørgsmaal allerede næste Aar kommer for igen, kan faa mere Klarhed over, hvorledes Guldproblemet ligger, og hvordan de forskellige Opfattelser er.

Jeg skal hermed paa mit Partis Vegne anbefale, at vi ser Tiden en endnu et Aar, inden den endelige Afgørelse angaaende Seddelindløselighedens Form træffes. Jeg anbefaler Lovforslaget til det høje Tings velvillige Behandling og til samme enstemmige Tilslutning, som det har faaet i det andet høje Ting.

Lewinsky: Da de samme Forhold vel maa siges at være til Stede nu, som forelaa i Fjor, da Rigsdagen vedtog den i Øjeblikket gældende Ordning, kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse.

Tvede: Da de Grunde, som forrige Aar talte for at blive staaende ved Guldbarrefoden, fremdeles og vel endog i forøget Grad er til Stede nu, vil mine Meningsfæller og jeg yde vor Medvirkning til, at det foreliggende Lovforslag kan nyde Fremme og blive endeligt vedtaget af Rigsdagen.

Gunnar Fog-Petersen: Det Lovforslag, vi her behandler, er kun tænkt at skulle gælde for et Aar. Efter min Opfattelse vilde det have været fuldt forsvarligt, ja, rimeligvis det rigtige, at vedtage denne Undtagelsesbestemmelse for en længere Periode end den, der er Tale om her, idet jeg føler mig overbevist om, at vi vil komme til at vedtage det samme igen ad Aare. Jeg er nemlig ganske klar over, at som Forholdene er paa Guldmarkedet, er der ringe eller ingen Udsigt til, at Guldmønten vil komme i Omløb igen. Det er imidlertid et stort og vanskeligt Spørgsmaal, der her er Tale om, og jeg er taknemmelig for, at det er stillet i Udsigt, at der vil blive givet Rigsdagen fyldige Oplysninger om, hvordan det forholder sig. Efter hvad jeg har set, er der indenfor Nationaløkonomernes Kreds en ikke ringe Uenighed dels om Guldmangelens Størrelse, hvis den overhovedet er til Stede,

dels om dens Betydning. En Hovedopfattelse synes dog mere og mere at trænge igennem, nemlig den, at en tiltagende Guldmangel øver en uheldig Indflydelse paa Prisansættelsen, og hvis det er Tilfældet, er det ganske klart, at den Tid ikke kan være fjern, da Forholdet mellem Guldet og den Kredit, som ydes med Guldet som Basis, maa ændres; det kan blive skæbnesvangert, hvis dette udskydes for længe. Men medens disse Overvejelser staaer paa, er det givet, at der maa spares mest muligt paa Guldet, og at al Tale om at gaa over til Guldmøntfod maa forstumme. Derfor vilde jeg have sat Pris paa, om Regeringen havde ment det rigtigt at imødekomme Nationalbankens Ønske om Vedtagelse af Bestemmelsen for en længere Aarrække, men jeg indrømmer, at væsentligt er det ikke, og jeg skal anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i den Form, det har.

Handelsministeren (Hauge): Jeg takker de 4 ærede Ordførere for deres udelte Tilslutning til Lovforslaget, saaledes som det foreligger. Den ærede sidste Taler, der talte paa det radikale Venstres Vegne, sagde med fuld Ret, at man godt kunde have vedtaget Lovforslaget for en længere Aarrække. Teknisk set var der ikke noget til Hinder for at gøre dette, men alle Forhold taget i Betragtning, ogsaa det, at Mellemværendet mellem Staten og Nationalbanken ikke er fastlagt for en længere Aarrække, men nu og da giver Anledning til noget forskellig Opfattelse og kan komme til at give Anledning dertil i højere Grad i Fremtiden, forekommer det mig, at det maa være rigtigst ikke nu at gaa til en permanent Ordning paa dette Omraade, saa meget mindre som man fremdeles kan have i hvert Fald noget Haab om, at den afbrudte Ordning med en fælles Møntfod for de tre skandinaviske Lande genoprettes. I Norge og Sverige har man ikke Guldbarrefod, men den almindelige Guldmøntfod, og det vil derfor være noget vanskeligt for os, synes jeg, nu at fastlægge Guldbarrefoden for en længere Aarrække og samtidig søge at indlede Forhandlinger eller fortsætte de Forhandlinger, som er ført med de to andre skandinaviske Lande om den skandinaviske Møntunions Retablering.

Af de Grunde, jeg her har nævnt, eller da navnlig af disse Grunde, har jeg ment det rigtigst, at man lovgiver for et Aar ad Gangen. Den Ulejlighed, der er forbundet dermed for Rigsdag og Regering, er saare ringe, og der sker ingen Skade ved at lave en midlertidig Ordning, indtil Spørgsmaalet er mere afklaret, end det hidtil har været.